

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

Co připravit na křtiny

Ahoj kamarádi,
možná jste už někdy pomáhali panu faráři při křtinách a mnozí možná pomáháte i jako kostelníci. Ať už tak nebo jinak, jistě se hodí, abyste věděli, co je třeba připravit.

Knížku křestní obřady, kde je vše potřebné.

Pokud není doba velikonoční nebo pokud nebyla v nedávné době v křtitelnici voda požehnána, pak je třeba připravit vodu do křtitelnice nebo do jiné vhodné nádoby.

Křestní roušku a svíčku mají většinou za úkol sehnat rodiče nebo kmotr, ale je dobré na to myslet, aby bylo vše připraveno před mší či před obřadem.

Je třeba také zapálit velikonoční svíci PAŠKÁL.

V neposlední řadě je třeba připravit posvátné oleje, které požehnal otec biskup na Zelený čtvrtek v katedrále, a vatu na utření prstů pro pana faráře.

Nesmí chybět připravená rouška, se kterou se po křtu osuší děťátku hlavička.

Já tě křtím ve jménu Otce,
i Syna, i Ducha svatého.

Tak za měsíc na viděnou!
Ať se vám daří, kamarádi!

Ferdou Kuliferdou

Ostrov malomocných

OTEC JIŘÍ KAŇA

Příští rok to bude 150 let, co se na ostrově Molokai v Tichomoří vylodil jeden odvážný belgický kněz, misionář, otec Damián. Už jako kluk se rozhodl celým svým životem patřit Pánu Ježíši a Panně Marii a dělat jen to, co se jim líbí. A aby si to dobře pamatoval, řekl si, že bude patřit Srdci Pána Ježíše a Srdci Panny Marie.

Ostatní se mu divili, v té době to vůbec nebylo normální, ale on si z toho nic nedělal a snažil se každý den říct krátkou modlitbu

a darovat Pánu Ježíši a Panně Marii všechno, co bude dělat. Kdyby tenkrát tušil, co jej čeká, až mu bude 33 let. Tolik přece bylo i Pánu Ježíši, když jej ukřižovali. Otec Damián se tehdy rozhodl odplout jako misionář do Tichého oceánu na ostrov Molokai. Malomocenství (říká se i lepra) je hrozná nemoc, při které lidem zažívá uhnívají a odpařují různé části těla. A protože je velmi nakažlivá, rozhodla se tehdy vláda na Hawai, že malomocné bude odvázet na ostrov Molokai, a tam je nechá umřít, než aby nakazili další lidi z pevniny. Nemocní dobře věděli, že už je všemu konec. Otec Damián to vnímal, a proto se dobrovolně nechal na jejich

ostrov vylodit. Předem věděl, že jej čeká také smrt, ale šel do toho. Od malička se přece snažil patřit Srdci Pána Ježíše a Srdci Panny Marie a pomáhat druhým i za cenu života. Na ostrově se díky němu začalo všechno pomalu měnit k lepšímu. Se zdravějšími postavili všem malé chatrče, později i kostelík. Až jednou. To se vrátil z cesty a zdálo se mu, že ho zebou nohy. Nechal si tedy ohřát vodu a když do ní nohy ponořil, žádné teplo necítil! Tehdy pochopil, že začíná malomocenství – odumírají mu nohy. Dva malí kluci se přiznali, že tajně kouřili z jeho dýmky. Otcí Damiánovi jich bylo líto a aby je uklidnil, ukázal jim dýmku a malinký otvor v ní, kterým se vdechuje kouř a řekl jim, že tak maličkou dírkou se ten jejich bacil určitě nemohl protáhnout... Kluci tomu naštěstí uvěřili a uklidnili se. Otec Damián zemřel. Ale jeho příklad byl tak silný, že se jeden jeho kamarád, taky kněz, rozhodl jej hned nahradit.

Měsíc říjen je zasvěcen misiím a právě takovým misionářům. Pán Ježíš i dnes potřebuje kluky, kteří si nic nedělají z posměšků druhých a rozhodnou se patřit jeho Srdci a pomáhat druhým, i když to může být dost dřina. Zkuste tento měsíc začít každý den ráno jako kluk Damián: „Patřím Srdci Pána Ježíše. Patřím Srdci Panny Marie.“ A třeba pak v dospělosti dokážete pro lidi udělat dost velké super věci!

Foto: frank29052515

Rychlý, nebo velký?

Mám rád auta a přemýšlím nad tím, jaké si, až budu velký, koupím. Rychlá auta mi přijdou dost nepraktická, ale zase hodně atraktivní a zajímavá. Co si o tom myslíte?

Leoš, 17 let

Ahoj Leoši,
díky za zajímavou otázku. Zajímavou proto, že určitým způsobem přemýšlíš nad dopadem svého rozhodnutí, a nechytneš tak první výplatu a nekoupíš první auto, které ti přijde pod ruku. (Trochu přeháním, ale určitě chápeš, co tím myslím.) Obecně bych řekl, že je u aut trochu problém, aby se nestala našimi pány (což se týká samozřejmě i jiných věcí). Sám to teď řeším. Mám auto a je velmi pohodlné mít ho hned po ruce. Na druhou stranu mi docela často stojí v garáži. A člověk se o něj musí starat a platit různé poplatky, ať jezdí nebo nejedí. Tu a tam do servisu, výměna kol, povinné ručení atd. A tak si říkám, zda opravdu auto slouží mně, anebo naopak už já jemu? Kolik času a peněz mu reálně musím věnovat, jen

abych ho mohl provozovat? A když už auto mám, využiji opravdu jeho potenciál?

A teď konkrétně k tvému dotazu. Rychlá auta jsou určitě zábavná. Sám se vždy za burácivým zvukem či nějakým super krasavcem ohlednu. Ale jsou také poměrně dost nákladná. Nejen jejich pořízení, ale i provoz. Zkus si položit otázku: Opravdu pro svůj život potřebuji rychlé auto i s vidinou dražého servisu? Nebo naopak přemýšlíš, že bys

chtěl někdy založit rodinu a možná by se spíše hodilo auto, do kterého se vejde kočárek a kupa dětí? Nebo budeš jezdit hodně na tábory, kde se užije i nějaké starší vozidlo, kterému nevádí tu a tam nějaký šrám? Nebo třeba peníze, které bys za rychlé auto dal, využiješ úplně jinak?

Neříkám, že je špatně něco vlastnit, i když by to bylo například Ferrari 458 Italia (mimochodem krásný kousek). Jen je dobré položit si otázku, zda to opravdu k životu potřebuji. Nebo jestli nebudu prospěšnější druhým/sobě/Hospodinu, když prostředky vynaložím jinak. Moc tobě, i nám všem ostatním, přeji, abychom dokázali vlastnit zodpovědně a nenechali se vlastnit věcmi kolem nás...

František Jakubec ml.
(redaktor rubriky Rychlá kola)

P. S.:

Já si za svou první výplatu v patnácti koupil první mobil – s tlačítky, dvouřádkovým displejem, anténou... Ale to byla trochu jiná doba, že?

Foto: FrankBoston - Adobe stock